

Den lykkelige sjel

Av Christian Scriver (1629-93)

Christian Scriver levde stort sett i ortodoksiens periode, men forkynnelsen hans peker fram mot pietismen. Han var prest i Tyskland, og hans livsverk er andaktsboka «Sjeleskatt», som kom ut i flere opplag fra 1675 til 1692.

Scriver forkynner inderlig og personlig, med en sterk forankring i Skriften. Ikke minst de som er inne i åndelig mørke, har mye å hente fra Scriveres forkynning.

(Hans-Henrik Brix)

«Der gikk to gode, gudfryktige venner sammen på en vei. Den ene så så tungsindig og mismodig ut.

Dette så den andre. «Det er visst lenge siden du har lest i Siraks bok», sa han: «Gi ikke din sjel hen til sorg, og plag deg ikke selv med dine tanker! Elsk din sjel og trøst ditt hjerte og driv sorg langt bort fra deg. For sorg har fordervet og drept mange og er til ingen nytte.» Skulle ikke en døpt kristen og et Guds barn være glad i sin Gud og i hans nåde? Skulle vi som har samfunn med Jesus Kristus, gå og henge med hodet? Hva hjelper det å gå og sørge og gremme seg? «Et glad hjerte gir god legedom;

men et nedslått mot uttørrer benene» (Ord 17:22)

«Ja, jeg undrer meg over at du bestandig kan være så glad,» svarte den andre. «Jeg kan ikke rive meg løs fra mitt tunge sinn. Og skulle jeg ikke sørge? Hva er jeg? Hva er mitt liv? Hva er denne verden? Jeg er et syndig, elendig menneske. Jeg drages med dette dødens legeme som synden bor i. Jeg ligger i en stadig strid med meg selv. Mine tanker flagrer hit og dit. Jeg er redd for at jeg er en hykler. Jeg er ikke fornøyd med min kristendom. Hvordan skal så Gud, rettferdig og hellig som han er, kunne være fornøyd med den? Og livet er jo bare sorg og møye. Ikke før er en ulykke forbi, før en annen står for døren. Verden er en jammerdal. Guds kirke er splittet og ødelagt. Urettferdigheten tar overhånd. Hvordan kan jeg være glad? Når vi så er kommet gjennom dette bedrøvelige liv, skal vi stå for Guds domstol. Jeg kan ikke annet enn klage og sukke, gråte og sørge.»

«Ja, jeg forstår nok hvorfor du går med ditt tunge sinn og alle disse triste tanker», sa den andre. «Men du glem-

Bladet Lov og Evangelium

utgis av Norsk Luthersk Lekmannsmisjon og blir sendt gratis til alle som sender ekspedisjonen navn og adresse. Bladet kommer med 10 nr. i året. Gaver til bladet kan sendes til kasserer i NLL.

Abonnement, oppsigelse og adresseforandring sendes ekspedisjonen v/Magne Ekanger, Kydlandsvegen, 4360 Varhaug, tlf. 51 42 08 93.
E-post: magekang@online.no

Ansvarlig for bladet:
Red.nemnda ved form. Jon Espeland
Svartefjell 24, 4625 Flekkerøy
tlf. 38 10 00 61, fax 38 10 04 70
E-post: jesp@c2i.net

Faste medarbeidere i bladet:
Per Bergene Holm og Dag Rune Lid.

NORSK LUTHERSK LEKMANNSMISJON

ble grunnlagt i 1963 av venner av den luthersk-rosenianske forkynnelse, og ønsker å forkynne Guds ord i skrift og tale både i Norge og ute på misjonsmarken. NLL har ytre misjonsarbeid i Peru.

Formann: Håvar Fjære, Goksjøruta
3220 Sandefjord, tlf. 33 11 08 31
E-post: hafja@online.no

Sekretær: Jon Espeland
Svartefjell 24, 4625 Flekkerøy
tlf. 38 10 00 61, fax 38 10 04 70

Kasserer: Torunn Ånestad, Kydland,
4360 Varhaug, tlf. 51 43 04 06
E-post: tskydland@yahoo.no
Bankgiro 3204 10 10222
Svensk postgiro: 178 84 80-0

BIBELSKOLEN PÅ FOSSNES

ble grunnlagt i 1992, og eies og drives av NLL. Skolen har både halvårig- og ettårig kurs, og det er også adgang til å følge undervisningen i kortere perioder.

Skolen ønsker å formidle tillit til Guds ord og spørre etter de gamle stier (Jer 6:16), samt fremme den arv vi har fra lekmannsbevegelsen og våre lutherske lærerefedre.

Adr.: 3160 Stokke
tlf. 33 36 17 70, fax 33 36 17 71
Bankgiro 3000 16 68516
E-post: pbholm@online.no

Rektor: Per Bergene Holm,
3282 Kvelde, tlf. 33 11 26 96

INTERNETT: www.nll.no

mer det som kan vekke glede hos en kristen. Er du da ikke mer enn et elendig og syndig menneske? Er du ikke et gjenfødt Guds barn, en Jesu Kristi eiendom og et tempel for Den Hellige Ånd? Bor bare synden i deg? Bor ikke også Kristus ved troen i ditt hjerte? Er du ikke ved dåpen innpodet i ham? Har du ikke Den Hellige Ånd som roper i ditt hjerte: ”Abba, Fader?” Det er bra at du kjenner at ditt hjerte er gjenstridig og falskt. Men du eier da ved troen på din Frelser rettferdighet og salighet. Ånden strider mot kjødet. Det forteller at din tro er sann. Du er ikke fornøyd med deg selv. Men de som er de største syndere i sine egne øyne, er ofte de største helgener i Guds øyne. ”Din trengsel er kortvarig og lett og virker en fylde av herlighet i overmål på overmål.” Skulle du ikke rose deg av ditt kors? Verden er nok en jammerdal; men vi skal da ikke bli her til evig tid. Vi er gjester og pilegrimer her. Gud verner om oss, den Herre Jesus er vår fører, Den Hellige Ånd vår trøster, og de hellige engler våre reisefeller. Dag for dag kommer vi nærmere målet, det himmelske Jerusalem. Satan og verden kan gjøre hva de vil. Ved Guds nåde kommer vi fram til himmelen. Guds kirkes sørgelige kår går oss til hjertet. Men det kan ikke forstyrre freden og gleden i vår sjel. For Guds faste grunnvoll står og har dette segl: ”Herren kjenner sine.” Når vi dør, begynner vi i virkeligheten å leve. Døden fører oss fra verden inn i himmelen, fra uro til hvile, fra trengsel til glede, fra jammerdalen til frydesalen.»

Dette var en lykkelig sjel.

Utdrag av stykket «Den lykkelige sjel» av C. Scriver. Fra «Levende pietister», Lunde 1975.

Til gammel og ung

Av Gunnar Nilsson, Sverige

I vår tid er det spesielt vanskelig å være ung. I en tid hvor ikke vekkelsens ånd er levende i kristenheten, blir det i stedet slik at det er mer om å gjøre i det ytre å beholde ungdommen innen kristenhetens ramme i forsamlingen – enn at det skal skje vekkelse i hjertene. I tillegg kommer søvnens blindhet. Da blir det slik at en får mange klapp på skuldra bare en viser seg på møte i kirke og bedehus.

«– Det er så gildt med dere ungdommer her!»

Men hvordan det står til i hjertet, det synes man ikke å bry seg om. Imidlertid holder man fram at vi har en nådig Gud, at Gud er forsonet og alt slikt. Slik tegner man et bilde av oss selv som virkelig evangeliske, og da er det ikke så farlig med mitt syndeliv. Jesus har jo gjort alt for oss og brakt oss forsoning. Når vi så bekjenner våre synder, har vi gjort vårt og så får Herren gjøre sitt – og slik fortsetter det.

Hva er dette? Det er den gamle Adam som syr nye lapper av ukrympet tøy på det gamle klesplagget etter hvert som det revner. (Mark 2:21) Men kilden, roten til alt – det onde og vantro hjertet, det beholder jeg for meg selv.

Nå var kanskje dette en ufin beskrivelse av situasjonen, men saken er den at foreldre og predikanter vil tro det beste om deg som er ung, og de kan aldri tenke seg at du er uten liv i Gud. Du ser jo så fin ut på bedehuset, og du vil sikkert være Guds barn.

«Du har satt våre misgjerninger for ditt ansikt, vår skjulte synd i ditt åsyns lys.» (Sal 90:8)

Tror du Gud er fornøyd? Tror du at du er frelst fordi du bekjenner din synd og går på bedehuset? Tor du at du er frelst fordi du har bestemt deg for å være en kristen? Da har du i så fall bedradd deg selv.

Innholdsfortegnelse ~ Lov og Evangelium, april/mai 2004:

Den lykkelige sjel. Av Christian Scriver (1629-93)	side 1
Til gammel og ung. Av Gunnar Nilsson, Sverige	side 3
Vis kjærlighet! Av Hans-Henrik Brix	side 5
Gjenfødinga, kva den er og korleis ein får del i den. Av Ole Brandal.....	side 8
Åndens tempel. Av Per Bergene Holm.....	side 14
Gaver til Guds rikes arbeid.	side 17
Sommerskole på lmi Stølen. Nytt fra Bibelskolen.	side 19
Synd og nåde. Dikt av Olaf Gjone, Kvelde	side 20

Det kommer ikke til å mangle mennesker i helvete som har sittet på bedehuset. De har bekjent sine synder, de kunne alt om forsoningen – at Jesu blod renses fra all synd. Men hvor ble det av den nye fødsel som Jesus taler om? At hjertet må fødes på nytt og renses fra de hemmelige syndene? Har du hemmelige synder? Slike som du har skjult til og med for kamerater eller ektefelle?

Vi bekjenner synden og vil gjerne bli befridd fra synder som er til ulempe for oss, men hvordan er det med dem du elsker og vil nyte? Tror du Gud tåler synd, at du holder tilbake noe. Akan tok av det bannlyste. Han gikk fortapt selv om han klarte å skjule synden for mennesker. (Josva 7)

Det er imidlertid ikke slike hemmelige synder det er tale om her. Her er det tale om dem som er hemmelige også for deg selv. Da Saulus var på veg til Damaskus, hadde han en helt ren samvittighet. Han gjorde ingen bevisste synder, og ville i alt tjene Gud.

Men der på veien møtte han Guds åsyns lys, Jesus, og da ble han blind. Har du blitt blind? For når Guds åsyns lys møter oss, lyser det over oss så vi ser at vi ikke er frelst, selv om vi kan alt om frelsen. Vi ser at vi er fortapt, at der finnes hemmelige synder i vårt ugjenfødte hjerte.

Hva slags synder er det? Det er de som bare Guds ansikts lys, Jesus, kan åpenbare. Det er kjærlighet til verden, hovmod og vantro! Dette at du tross din kristne bekjennelse elsker verden mer enn Gud. Her ligger årsaken til hjertets

hemmelige syndeliv.

Du lever kanskje som Paulus, helt etter Guds lov, så godt du kan i alle fall. Men hvordan er ditt hjerte? Er det bundet til verden?

Peter visste ikke at hans hjerte var bundet til denne verden kvelden før korsfestelsen. Han betydret at han elsket Jesus mer enn alle. Han skulle aldri forlate ham, selv om alle andre gjorde det. Tenk, så feil han tok! De hemmelige syndene var ennå ikke åpenbart for ham. Men det ble de i sannhet da den oppstandne kom til disiplene og straffet dem for deres *vantro*. Det var Guds åsyns lys, og han åndet sin Ånd inn i deres hjerter. Har han gjort det i ditt?

Jeg spør ikke om du vil være et Guds barn. Jeg spør ikke om du bekjenner dine synder. Jeg spør ikke om du har din gang på bedehuset, leser i din bibel hver dag, eller kanskje er aktivt med i misjon og *alle tror* at du er et sant Guds barn. Alt dette kan du ha og likevel komme til helvete.

Den som ikke er født på ny, kan ikke en gang se Guds rike, for det er et åndelig rike. Det består ikke av alle som går på møte i bedehuset eller i kirken om søndagen. Det består av dem som er født ovenfra, som ikke har født seg selv, og som ikke har en avgud i hjertet, men Guds Ånd.

Hvordan er en avgud? Den kan være nøyaktig som bibelens Gud. Det er bare *én* feil, du har laget den selv. Du har plukket den sammen i din egen tanke – ut fra Bibelen, og så tror du at du har Guds Ånd i ditt hjerte. Men Guds Ånd

skaffer vi ikke selv til veie, ham får vi som gave i den nye fødsel. Det er intet vi kan gjøre, og der kommer vårt hovmod inn.

Vil jeg bekjenne i Guds åsyns lys når det går opp for meg hvordan jeg har det – at jeg behøver nåde, jeg som kanskje hele livet har villet være et Gud barn? Nå ser jeg at jeg ikke har vært det, for mitt hjerte har tilhørt denne verden. Jeg har hele tiden villet tilfredsstille meg selv – også i Guds forsamling. Min kristendom var *min* – ikke Guds gave.

Har Guds åsyns lys åpenbart dine hemmelige synder? Har du gått konkurs på *din egen kristendom*, den som er det store hinderet for å nå himmelen? Har du kommet til den stengte døra, som intet menneske kan åpne?

Tenk om det kunne bli slik at mange

ungdommer og eldre i våre forsamlinger kunne miste *sin* tro – og så bli født ovenfra. Ja, da skulle også livet bli et annet. Det skulle bli glede og fred, ikke over denne verden og syndig fornøyelse, men over frelsen. Det skulle ikke bli et dobbeltliv – med ett ben i verden og ett i kristendommen.

Hvor er ditt hjerte? Salige er de rene av hjertet for de skal kalles Guds barn, – de som har fått et nytt hjerte i den nye fødsel, et nytt liv og blitt frelst.

Hvordan går det til? Jeg vet ikke hvordan det gikk til. Jeg vet bare at det var *Han* som gjorde det, og det var en virkelighet. Et nytt liv! Fred for et fredløst hjerte!

Fra bladet «Pietisten», nr 5/2003.

Fra svensk ved Ragnar Opstad

Vis kjærlighet!

Av Hans-Henrik Brix

La kjærligheten være uten hykleri! Avsky det onde, hold fast ved det gode. Vær varmhjertet mot hverandre i broderkjærlighet! Kappes om å hedre hverandre! Vær ikke lunkne i iveren! Vær brennende i ånden, tjen Herren! Vær glade i håpet, tålmodige i trengselen, vedholdende i bønner! Kom de hellige til hjelp i deres nød. Legg vinn på gjestfrihet! Velsign dem som forfølger dere, velsign, og forbann ikke! Gled dere med de glade, og gråt med de gråtende! Ha ett sinn innbyrdes! Trakt ikke etter det høye, men hold dere gjerne til det lave! Vær ikke selvkloke!

Gjengjeld ikke noen ondt med ondt! Legg vinn på det som godt er for alle menneskers øyne! Om det er mulig, da hold fred med alle mennesker, så langt det står til dere! Hevn dere ikke selv, mine kjære, men gi rom for vreden. For det står skrevet: Hevnen hører meg til, jeg vil gjengjelde, sier Herren. Om din fiende er sulten, så gi ham å ete. Om han er tørst, så gi ham å drikke. For når du gjør det, samler du glødende kull på hans hode. La deg ikke overvinne av det onde, men overvinn det onde med det gode.

Rom 12:9-21

Kjærligheten nevnes først i dette formaningsavsnitt, for uten den er alt forgyves. Intet er større eller viktigere enn kjærlighet, og all ekte kjærlighet er født av Gud. Den er Guds verk og kommer fra hans hjerte. «La alt hos dere skje i kjærlighet,» formaner Paulus menigheten i Korint. (1Kor 16:13) «Elsk Gud og din neste som deg selv!» er gjennomgangstonen i hele Bibelen

Kristen kjærlighet er noe annet og mer enn varme følelser. Kjærlighet er mer et spørsmål om å vise omsorg, godhet og trofasthet mot sin neste. Men den involverer også våre følelser, for Paulus taler om varmhjertet broderkjærlighet i v.10. Kjærligheten skal være uten hykleri, den skal altså være ekte og komme innenfra, fra vårt hjerte. Den skal være uhyklet og oppriktig.

Apostelen Peter sier det slik: «*Rens da deres sjeler i lydighet mot sannheten til oppriktig broderkjærlighet. Elsk hverandre inderlig av et rent hjerte.*» (1Pet 1:22)

Oppriktig broderkjærlighet forutsetter at vi har rensset våre sjeler i lydighet mot sannheten, sier Peter. For bare den som selv har fått syndenes forlatelse og gleder seg over det, kan elske sin broder av hjertet. Vi får altså her en påminnelse om å vise varmhjertet, oppriktig og inderlig kjærlighet mot våre medkristne.

Rosenius nevner i et andaktsstykke over v.10 *at grunntekstens ord for varmhjertet går mye dypere enn det ordet som er brukt på norsk. Det er et ord*

som brukes om en fars og mors inderlige kjærlighet til barna sine, og om den kjærlighet naturlige brødre har til hverandre. Og nå sier apostelen her at en slik inderlig kjærlighet, og en slik hjertelig medfølelse, bør alle kristne ha til hverandre. Her dømmes den kalde og stive holdningen mange som vil være kristne møter sine brødre i nåden med. Selv om de ikke tenker og taler ondt om dem, så omgås de heller ikke med dem i denne inderlige, varme kjærligheten. De overlater dem til seg selv, som noen som ikke vedkommer dem, og et slikt forhold er jo vidt forskjellig fra den rette broderkjærlighet.

Er det slik vi er mot hverandre som kristne? Det er alvorlig dersom ikke vi kristne elsker hverandre. For den som ikke elsker sin bror, er ikke av Gud, sier Johannes, som i sitt første brev understreker at kjærligheten til brødrene er et tegn på at vi eier livet med Gud, at vi er gått over fra døden til livet. Hater vi en kristen bror eller søster, er det et vitnesbyrd om at vi enten ikke er Guds barn, eller at vi står i fare for å miste barnekåret hos Gud pga. et uforsonlig sinn. Broderkjærligheten skal også vise seg i vårt forhold til den bror og søster vi ikke umiddelbart liker eller er enig med. For det er ingen kunst å elske de sympatiske og våre meningsfeller.

Skal broderkjærligheten få plass i vårt hjerte og fellesskap, må vi avlegge all konkurranseånd, maktsyke, lyst til tom ære og personlig vinning. Lysten til å ville være stor og helst størst, må bekjennes som synd. Får kjødets stor-

hetstrang lov å utfolde seg, blir resultatet uenighet, misunnelse, partivesen og maktkamper, som det går an å skjule for mennesker under en from fasade, men ikke for Gud. Han lar seg ikke lure, men gjennomskuer vårt skuespill og våre egoistiske motiver.

«Nei, men jeg er ikke opptatt av min egen ære,» sier vi. Men det er nettopp det vi er. Vi vil gjerne være store i egne og andres øyne. Derfor tåler vi dårlig å bli oversett. Da fristes vi til å bekjempe hverandre i stedet for å være medarbeidere på hverandres glede.

Kappes om å hedre hverandre, sier Paulus. Det står ikke, som en tidligere kollega spøkefullt sa: «Hedres om å kappe hverandre!» – altså: bekjempe hverandre av all makt. Denne formaningens betyr at en er ivrig etter å vise andre hjertelig oppmerksomhet og omsorg. Ydmykhet og tjenersinn skal prege oss etter Jesu forbilde: «*Gjør ikke noe av ærgjerrighet eller av lyst til tom ære, men akt hverandre i ydmykhet høyere enn dere selv.*» (Fil 2:3).

Hva er det som gjør det så vanskelig for oss å akte hverandre høyere enn oss selv? Jo, det er ærgjerrighet og lyst til tom ære, sier Paulus. Så lenge vi drives av kjødelige motiver, kan vi ikke elske og akte hverandre så høyt som vi bør ifølge Guds ord. Derfor er det viktig at vi daglig bekjenner våre urene motiver, lyster, ord og handlinger som synd for Herren, så vi kan få tilgivelse og han kan få virke Åndens frukt i vårt liv, og så varmhjertet og oppriktig kjærlighet til våre nådesøsken.

Jesus har kjøpt oss fri fra å følge vår egoistiske og æresyke natur. Derfor skal vi ikke se på våre medkristne som fiender og konkurrenter, men som brødre og søstre som har den samme Frelser, den samme arv og den samme Far i himmelen. Vi er alle lemmer på Kristi legeme, og vi har samme verdi på tross av ulike oppgaver og utrustning. Derfor skal vi sørge når ett lem lider, og glede oss når ett lem blir hedret. Vi hører jo sammen, derfor skal alle lemmene ha samme omsorg for hverandre (1Kor 12:25-26). «*Gled dere med de glade, og gråt med de gråtende,*» sier Paulus her i v. 16. Vis omsorg og engasjement, vil apostelen si, og vær et *medmenneske* for din bror eller søster.

La oss derfor øve oss i å hedre hverandre både i ord og gjerning, og glede oss når det går andre godt, og de får positiv omtale. Ja, la oss være med å verne om andres gode navn og rykte med våre ord. Det hører med til kjærlighets vesen at en prøver å skjule og unnskyldte nestens feil og mangler. Kjærligheten skjuler en mengde synder, sier Guds ord. (1Pet 4:8)

I Ef 4:32 får vi følgende formaning: «*Vær gode mot hverandre, vis barmhjertighet så dere tilgir hverandre, like-**som** Gud har tilgitt dere i Kristus.*»

Hvordan tilgir Gud? Det gjør han ved å utslette vår synd for sin egen skyld, og dermed er den borte for alltid. Slik skal også vi øve oss i å skjule og tilgi andres synd mot oss. L&E

Gjenfødinga, kva den er og korleis ein får del i den?

Av Ole Brandal (1918-83)

Det var mitt ynskje at denne talen ikkje berre vart ein tale om gjenfødning, men at han kunne avsløra og verka til gjenfødning, det trur eg var Guds hensikt. Slik at når du gjekk ut at frå denne forsamling, så gjekk du ikkje ut med den innstilling at no veit eg alt om gjenfødning, – du verden alt han drog fram om den sak. Å nei, her kjem du feil ut. Men at du gjekk ut att med den innstilling at: «Eg ser!» At du kjem ut at frå salen her og kan seia: «Eg som var blind, eg ser. Eg som før var død, eg er blitt levande.»

Gjenfødning, ny fødsel, treng vi det? Er det slik stelt med oss at vi treng ein ny fødsel – så kjekke som vi er, nett her i finaste pussen, fører oss så fint at mor og far kan vera fornøygde med oss? Kva seier Guds ord?

Vi treng ein ny fødsel fordi kjernen i oss er øydelagt. Det er hjarta i oss som er øydelagt, ikkje berre skadd men øydelagt totalt. Det er ikkje øydelagt på den måten at det ikkje lenger er i sving, men det er øydelagt på det vis at det reagerar heilt feil. Vi vart skapte i Guds bilete og vart skapte slik at vi skulle henga fast ved Herren, han skapte oss med slike instrument og slike innretningar at vi skulle leve *for* han, *med* han og *i* han. Desse anlegg for Gud, dei har du og eg enno. Dei vart ikkje utsletta i fallet. Men det som skjedde i fallet var at dei begynte å gå i uorden, dei begynte å reagera feil. Dei reagerar slik at mennesket med sin natur ser Gud i alle ting, men dei søker ikkje Gud rett. Så kan

misjonærar fortelje frå misjonsmarka korleis dei tilbed stukk og stein, men ikkje den levande Gud.

Men vi tilbed ikkje stukk og stein, vi er altfor opplyste til det. Men kva er det vi tilbed i det moderne heidenskap?

Det er ein Gud som vert tilbeden meir enn noko anna, det er mitt eige ego.

«De vil verta som Gud,» sa slangen då han freista Eva, og det gjekk i grunnen i oppfylling. Fordi Gud vart avsett i menneskehjarta og så vart mennesket sin eigen Gud. No er vi komne i den situasjon, no dreier alt seg om min person, meg og mitt. Finnest det ein Gud til, så skal han ta omsyn til meg. Finnest det ein nabo, så skal han ta omsyn til meg. Er det snakk om frelse eller fortaping, alt saman dreiar om min person.

Hadde Gud sett alt på hovudet, så hadde det vore meir fornuftig for oss slik vi er. For vi er øydelagde, er komne i villaste uorden når det gjeld vårt forhold til Gud.

Så treng vi også gjenfødning for å sjå Guds rike. Ingen kan sjå Guds rike utan at han vert fødd på ny. Vi treng ha et nytt sinn for å trivast i Guds rike.

Når vi ser ut over våre forsamlingar, dei som har namn av at dei er kristne, så ser vi at der er mykje splid og mykje strid. Kvifor er det slik? Har du tenkt på det? Det er fordi at det er mange syn. Det er fordi dei ikkje er fødd av den same Ånd. Dei er ikkje fødd av det same ord, då blir det slik.

Guds ord seier at i Guds forsamling der

blir det alltid strid, fordi den som er fødd av trækvinna alltid vil forfylgja den som er fødd av Gud. Skal vi trivast i Guds forsamling og føløst som eitt, då må vi vere fødde av Gud. Det trengst også for å trivast i himmelen.

Kvart ugjenfødd menneske – sjølv om han går i våre forsamlingar og vedkjenner Jesu namn – er ikkje fødd av Gud, men av trækvinna og er ein træl. Å plassera han inn i himmelen ville ikkje gå. Han ville ikkje trivast der. For i himmelen er alle fødd av ei ånd, og så trivst dei der. Men er dei ikkje fødd av Gud, så trivst dei ikkje der. Då vil det bli så uuthaldelig at om du kom der inn, så ville du be om å sleppa ut igjen.

Kva er så den nye fødsel? Er det at du og eg er ganske bra menneske, at det bur noko godt i oss?

– Djupt i vår hjartebotn fins det strengere, seiest det, når berre desse strenger vert framfunne, så begynner folk å spele på dei, dyrke det, elske det fram så skal det verta gudsliv...

Nei kjære ven, det er ikkje sant. Det er ikkje strenger i vårt hjarta som er slik dei skulle vere. Strengene er sprukne, dei er øydelagde. Det finst ingen grunn i oss.

Den nye fødsel er heller ikkje å leggja om livet sitt. Har du gjort det? Før levde du i verden og du levde av verden. Du gjekk på dans, du banna og levde slik som dei andre lever i verda. Så byrjar du sjå litt av tomheita i dette livet i verda. Så vart det slik at du ville verta reinare, du ville verta eit betre menneske, du ville verta frelst. Kva så? Jau, så la du om. Enten det skjedde heime eller på bedehuset, det får vere det same. Du tok ei avgjerd og sa: «Farvel du brede strede, Du ser meg aldri mer... No vil eg til himmelen, koste kva det koste vil!»

Så la du livet ditt om. Du som før gjekk i verdsleg lag, slutta med det. Så bbyrja du å gå på bedehuset i lag med dei truande og innretta deg akkurat slik som dei. Dei bad til Gud, derfor bad du til Gud. Dei var oppe og vitna, og så var du oppe og vitna. Det hørte med, for om du ikkje vedkjente Jesu namn i forsamlinga for folk, så vedkjente ikkje Jesus ditt namn i himmelen fram for Faderen.

Så innretta du heile livet ditt slik du meinte og visste at livet skulle vera hjå ein kristen. Gjekk det dårleg, så var det fordi du ikkje bad nok, las nok eller var ivrig nok. Så vart det å lesa meir, be meir og streva meir. Så kom det gjerne ein predikant og piska på deg. Ja, så innsåg du at her er feilen, her må det koma fart i saken. Så vart det nye forsett og nye byrder.

Det som du mangla framfor noko anna var Guds kraft. Men dersom du berre kunne påkalla Herren til å draga ned frå himmelen Guds kraft, – då skulle det verta eit åndeleg rikt liv. Då kunne du velsigna alle andre.

Ja, dette er gjengs kristendom. Men likevel er det ikkje kristendom. Det er berre omlegging av livet. Det er berre det at den gamle Adam som før tente synda, han er begynt å tena Gud med Guds hjelp og Guds kraft.

Er det ikkje sant? Ser du det?

Når eg snakkar om desse ting så må eg få lov til å gjera deg oppmerksom på at Guds ord talar om fire slags fødselar i denne sak. Alle som tok imot han dei gav han rett til å bli Guds barn, dei som trur på hans namn. Og høyr her: «Dei er ikkje fødde av blod, heller ikkje av kjøts vilje, heller ikkje av manns vilje, men av Gud.» (Joh 1:13)

Det er fire moglegheiter, men det er

berre den som er fødd av Gud som er gjenfødd til eit nytt og levande håp.

Det er mange, mange i dag som er fødde av manns vilje og kjøts vilje. Eller for å nemna den femte sort, dei er fødde av trælkinna Hagar. Dei er fødde av lova.

Det som vi er inne på her, er det som er skrive så nøyaktig i Rom 9 og Gal 4 om løftet sin son og trælkinna sin son.

Her, vener, treng vi be om Heilaganden sitt lys slik at vi ikkje kallar det som er mørkt for lyst og det som er lyst for mørkt, men at vi kan skilja her – med augo som er salva av den Heilage Ande – mellom det som er fødd av Gud og det som er fødd av manns vilje og kjøts vilje, mellom eigen innsats, eiga kraft og eigen karakter og på den andre sida det som er av Gud.

Gjenfødinga er eit verk av Gud. Guds ord brukar mange uttrykk om det.

I 2Kor 5:17 står det at det er noko nytt og at det er ein ny skapning. «Det gamle er borte, sjå alt har vorte nytt.» Det er ein ny skapnad i Kristus Jesus.

I 2Pet 1:4 står det at Gud «har gjeve oss dei største og dyraste lovnader, så de ved dei skulle få del i guddommeleg natur.»

Den guddommelege natur er fødd av Gud. Det er ikkje reparert menneskenatur. Det er guddommeleg natur, natur som er sendt oss ovanfrå frå Gud, Guds natur.

I 1Kor 3:16 står det at Guds Ande bur i oss. I Jes 51:7 står det at Guds lov er skriven i hjarto våre.

Gjenfødinga er dette at vi får eit nytt sinn. Det vil seia at Jesus bur ved trua i hjarto våre. Det er noko som vi ikkje kan leggja om livet vårt til. Vi kan leggja om livet vårt slik at vi liknar kristne og frelste folk. Vi kan også langt på veg læra korleis dei kristne vitnar, og vitna slik som dei.

Men dette at vi ser Herren, det er ikkje

godt å kopiera. Dette er gjenfødinga, at Jesus bur ved trua i våre hjarto, at vi har fått Den Heilage Ande, at vi har fått eit nytt sinn.

*Sett meg så jeg ser deg, Jesus,
Still deg foran meg,
Så at mine trette øyne
Hvile kan på deg. (Sb 51)*

Så er spørsmålet korleis vi får del i dette. Guds ord seier klart og tydeleg at det får du ikkje ved gjerningar.

Det er nettopp det som er ein av dei store farane i våre dagar, at folk har tatt Guds ord på kjøteleg vis. Så har dei gjort dette å vera eit Guds barn til ei gjerning. Så ser dei ikkje bak bokstaven, og dei ser heller ikkje Ordet. Så vert det sagt at dersom du vedkjenner... og dersom du tar i mot... og dersom du seier at du vil vera ein kristen... – det heile botnar i ei viljesak.

Så vert heile frelsa gjort til ei tosidig pakt mellom deg og Gud. Når du gjer din del, dette at du må koma, at du må gjeva deg heilt over til Gud og vedkjenna dine synder, – så kjem Gud på andre sida og gjer sitt.

Men seier ikkje Guds ord dette då? Jau, det seier det, men det å koma til Jesus er ikkje ei viljesak og ei avgjerd, men det er ei hjartesak. Det er noko Gud verkar i oss. Å ta imot Jesus er heller ikkje ei viljesak, men noko Gud openberrar for deg slik at du ser han.

Du min ven som er her, korleis kom du til liv i Gud?

Kom du til liv i Gud ved noko du har gjort, – om det var ved noko så gudfryktig som å gjeva deg over til Gud?

Ja, så er du ikkje fødd av Gud.

Det er berre ein måte å bli frelst på og det er ikkje kva du gjer, men at du høyrer og ser...

For likesom Moses lyfte opp ormen i øydemarka, såleis skal også Menneskesonen lyftast opp for at kvar den som ser... skal ha evig liv. (Joh 3:14)

Om den tid som no er, seier Jesus at dei døde skal høyre Guds Sons røyst og dei som høyrer, skal leva. (Joh 5:25)

Denne kontakta vert slutta med auga når du ser det, eller med øyra når du høyrer det, det er det som er trua.

Guds ord seier at vi vert delaktige i gjenfødinga ved trua. Då set Guds ord trua fram som ei motsetning til alt det du og eg kan få til. Når Bibelen skulle finna eit uttrykk som lukkar alle våre gjerningar og alle våre prestasjonar ute, så brukar Gud trua.

Trua er ikkje gjerningar, men hjarteinnstilling. Det var det vi ynskte på sumarskulen her, at Gud kunne venda våre hjarto sine augo slik at vi såg Han, – så fann vi liv i Han i det vi såg og høyrde.

Måtte Herren retta våre augo på Jesus slik at våre hjarto smeltar saman med ordet om Jesus! Det står i Hebrearbrevet at ordet som dei høyrde gagna dei ikkje, for det smelta ikkje saman med deira hjarto ved trua. (Heb 4:2)

Har du opplevd denne samansmelting, at ordet frå Gud vart eit ord til ditt hjarta og ordet var eit ord om Jesus?

«– Tenk det var allting for meg!» Det rann ein ny dag ved det du høyrde og det du såg.

Når Gud skal skapa denne kontakta, denne vår "rettethet" på Jesus, så veit vi ifylgje Guds ord at han går fram på det vis at han fyrst overbevisar deg og meg om

synd.

Difor har Gud gjeve sitt ord til oss som lov og evangelium. Og lovens gjerning, seier Herrens ord, er ikkje at vi skal bli heilage, men retteleg syndige. Lova vart lagt til for at synda skulle verta stor. Lova talar til kvar den som har lova for at kvar munn skal verta tilstoppa og heile verda verta skuldig for Gud. (Rom 3:19)

Det er ikkje noko fryktelegare eg høyrer enn når folk står på ein preikestol og hamrar med lova for å få folk snille og gudfryktige. Det er ein styggedom!

Nei kjære ven, når Guds ord svingar lovens skarpe sverd, så har det ikkje den hensikt at folk skal verta snille, men stygge...

Men så har Gud også gjeve ordet sitt som evangelium. Då har du ein god bakgrunn å mala Jesus som korsfesta på.

Så går Gud altså fram på det vis at han avslørar oss. Vi vert først syndarar, så vert vi store syndarar, så vert vi fortapte syndarar.

«Jeg var fortapt og så ingen vei,» skriv ein songar. Fortapt og såg ingen veg, – har du vore der? «Nei, eg har ikkje vore der, men eg kan vel være ein kristen likevel,» spør du kanskje?

Kan eg få lov å seie det til deg min ven: Eg trur det ikkje.

Kvifor? Fordi eg veit ifylgje Guds ord at du er ikkje komen i det rette forholdet til Jesus. Når Gud avkler oss og gjer oss til syndarar, så høyr her min kjære ven: Det er ikkje for Guds skuld, det er ikkje at mine tårer og min anger skal gjera meg verdig for Gud. Nei, langt ifrå. Det rører ikkje Guds hjarta. «Gråt jeg både dag og natt...» Det rørde ikkje Guds hjarta. Når det skjer, så er det for di skuld.

Kvifor? Fordi du skal koma i det rette

forhold til Jesus. Kva vil det seie? Jau, det ser du når du ser kven Jesus er.

Jesus, mine vener, han er ein stedfortre-
dar.

Kven er det som treng ein stedfortre-
dar? Det er dei som er døde. Det er ikkje
dei som er litt sjuke. Dei kan sende bod et-
ter ein doktor og få ei sprøyte.

Må eg få lov og seia deg: Det er så
mange i våre dagar som har funne seg ein
Jesus som berre er ein hjelpar. Så lever dei
med denne Jesus. Men det var ikkje Bibe-
lens Jesus, for han er ein stedfortre-
dar.

Difor ser du kvifor Gud må visa oss vår
fortapte stilling. Det er fordi du og eg skal
sjå at vi ikkje berre treng litt hjelp, men vi
treng ein mann i plassen for oss.

Så er det ein ting til. Det er dette at vi
ikkje skal ha dette med Jesus i hovudet
vårt. Det hjelper ikkje å omvenda hovudet,
det gjeld hjarta. *«Når hjertet sitter mest
beklemt, Da bliver frydens harpe tent, Så
den kan bedre klinge...»*

Ser du kvifor Gud må gå denne vegen?
Ikkje for si skuld, men for vår skuld, så vi
skal få bruk for stedfortredaren!

No veit ikkje eg korleis du har det her.
Men hugs på det at her er du i Guds ar-
beidsrom og han held på med deg her. Han
held på å riva ned fordi du vil ha han til å
hjelpa deg med gudsfrykt, hjelpa deg på
vegen til Himmelen. Men han har ikkje in-
teresse av det, for han vil riva ned det ver-
ket ditt, for at du skal få bruk for stedfor-
tredaren.

Det er så vondt å sjå massar av mennes-
ke som strir mot Gud mitt i si gudsfrykt.
Det er mest så det kan røra eit steinhjarta å
sjå korleis folk kan ta det alvorlig, freista å
byggja opp, og så veit vi at Gud set inn på
å riva ned, – fordi han vil få deg der hen at

du treng ein stedfortre-
dar.

Er du her, min ven, som ikkje får det
til? Du har gått der og vona år etter år at
no måtte det bli alvor, no måtte også du få
det til...

No har du kome til sumarskulen med
dette stille håp at no må det skje.

Du min ven, skal eg få lov å seia deg
noko, det skjer ikkje fordi det **har** skjedd!

Når du og eg vert frelst, – korleis skjer
det?

Det skjer på den måten at vi ser at vi **er**
frelst. Du **blir** ved å sjå at du **er**. Det er for-
underleg.

Det vert sagt at vi har eit frelsestilbod,
men det er ikkje sant. Evangeliet er ein
frelsesbodskap.

Det er ein så kraftig bodskap at den
skapar den tillit i hjarta ditt som skal til for
at du eig det.

Nei tilbod får eg ofte som forretnings-
mann. Men dette evangelium er ein frel-
sesbodskap like frå Guds hjarta og dette er
så virkekraftig at det er ei Guds kraft til
frelse.

Du eig ikkje Guds ord utan ved trua.
Men det som er så forunderleg er at denne
bodskapen skaper nett den tillit som er
sjølve trua.

Dette er ein løyndom. Evangeliet sin
løyndom er ikkje berre ein bodskap om
noko som skjedde for to tusen år sidan,
men det er ein bodskap som er verkekräf-
tig.

Ingen eig evangeliet utan ved trua. Men
der det lyder, skapar det trua.

Kjære ven, som ikkje får det til. Du
som har vona på at det skulle verta ei løy-
sing på det her på sumarskulen. Det vert
nok ikkje ei løysing på den måten som du
har tenkt.

Men her føreligg ei løysing frå Gud. Du har fått ein stedfortredar i din plass. Han har levd ditt liv, han har dødd for dine synder og no har han sett seg innved Faderens høgre hand og der sit han no og syner seg for Guds åsyn for vår skuld.

Så har du og eg valet mellom å byggja opp vår eigen kristendom og vårt eige hjarta eller å gå fallitt på vår eigen kristendom og vårt eige hjarta... og så få flytta inn i det som er gjort av Gud, av vår stedfortredar, som har elska Gud over alle ting og nesten sin som seg sjølv, han som har teke skuldbrevet på seg sjølv og stroke det ut med sitt blod, han som har sett seg inn ved Faderens høgre hand og viser seg der for Guds åsyn for vår skuld. Det er den andre moglegheit.

Ja, han er din einaste moglegheit, din stedfortredar. Så skal du ikkje koma til himmelen med Guds kraft og Guds hjelp, men du får leve i nåden ved Jesus Kristus.

Tenk det er allting for meg. Så er eg ikkje eit Guds barn ved at eg har lagt livet mitt om, men eg er eit Guds barn for Jesu skuld. Denne hjarta si innstilling på Jesus – tenk det var allting for meg – det er tru. Det er å ta imot Jesus.

Det er så forunderleg, min ven, når du lever i dette, så lever Herren i deg. Det er gjenføding.

Men så er det så lett at du og eg snur saka på hovudet og så vender vi augo frå Jesus og inn i oss sjølve. Så tek vi fram gjenfødinga og set henne under ei grundig ransaking for å sjå om ho er rett. Så skal eg lova deg ein ting: Du finn inga gjenføding.

Men når då du går deg utføre her igjen og ser at du har inga anna redning enn å venda tilbake til Jesus – at han er min – då kjem freden tilbake, då kjem lysta tilbake til å vandra på hans vegar.

Har du opplevd det? Ja, det er gjenføding igjen.

Så gjeld det at magnetnåla er innstilt på Jesus, at Gud får styra slik at du er fornøgd med Han, og har di glede og tillit i Han.

«*Da lagdes i min munn den nye sang...*» Du fekk ein ny song, ei ny lyst og ei ny glede. Ikkje ved ytre tvang eller ved viljen sin innsats, men ved at du såg at «*det som er ved Sønnen gjort*» er nok for tid og æve.

No vil eg spørja deg, min kjære ven som er her. Er dette di røynsle, har du gått denne vegen? Har du fått sett dette lyset?

Ja, det er her tampen brenn. Det er her skiljet går mellom frelst og ufrelst. Det er ikkje om du har valt Kristeleg Folkeparti eller Venstre, om du har valt det eine eller det andre.

Farisearane hadde også valt Guds rike, valt Guds ære og dei hadde også valt Messias. Men ikkje denne Messias vi snakkar om her, for det var ein falsk Messias dei venta på.

Så skiljet går ikkje på viljen sitt plan, men i hjarta. Det står om å sjå og ikkje sjå, ser du det?

Når eg står her og preikar, så er det ikkje for å dømma men det er for stilla klart fram skiljet mellom liv og død, lys og mørke. Salig er du som ser det. Men du som ikkje ser det, forherd ikkje ditt hjarta. Det er her vegen til sæla går. Amen.

Tale av Ole Brandal på sumarskule i Herand i Hardanger ca 1960. Avskrift frå lydband. Språkleg revidert og tilrettelagt til skriftleg utgåve ved Arne Otto Skutlaberg og Jon Espeland.

Åndens tempel

Av Per Bergene Holm

Nei, som en hemmelighet taler vi Guds visdom, den skjulte, som Gud fra evighet av har forut bestemt til vår herlighet. Denne visdom kjente ingen av denne verdens herrer. For hadde de kjent den, da hadde de ikke korsfestet herlighetens Herre. Men, som det står skrevet: Det som intet øye har sett og intet øre hørt, og det som ikke oppkom i noe menneskes hjerte, det har Gud beredt for dem som elsker ham. Men for oss har Gud åpenbart det ved sin Ånd. For Ånden utforsker alle ting, også dybdene i Gud. For hvem blant mennesker vet hva som bor i et menneske, uten menneskets egen ånd som er i ham? Slik vet heller ikke noen hva som bor i Gud, uten Guds Ånd. Men vi har ikke fått verdens ånd, men den Ånd som er fra Gud, for at vi skal kjenne det som Gud i sin nåde har gitt oss. Og dette forkynner vi, ikke med ord som menneskelig visdom har lært oss, men med ord vi har lært av Ånden. Vi tolker åndelige ting med åndelige ord.

1Kor 2:7-13

Det er bare én kilde til kjennskap til Gud og hans frelse, og det er Guds egen åpenbaring ved sin Ånd. Utenom Åndens åpenbaring i Ordet er det umulig å kjenne Gud og hans frelsesråd. «Aldri er noe profetord brakt fram ved menneskers vilje, men de hellige Guds menn talte drevet av Den Hellige Ånd.» (2Pet 1:21) Alt som heter svermeri og avgudsdyrkelse, vantro og egenrettferdighet har sin rot i frafall fra Guds ord, når Ordets åpenbaring og kraft må vike for menneskets egen religiøse tanke, råd og aktivitet.

I den gamle pakts tid talte Gud mange

ganger og på mange måter til fedrene gjennom profetene. Og sentrum i åpenbaringen var tabernaklet. Der tok Gud selv bolig, der åpenbarte han sitt råd og sin herlighet, midt i folket. Ved innvielsen av tabernaklet kan vi lese at skyen som fulgte israelsfolket la seg over og dekket tabernaklet og Herrens herlighet fylte det. I tabernaklet var Herren selv tilstede med hele sin herlighets fylde. Der talte han til Moses og til folket, og der åpenbarte han sitt frelsesråd gjennom forbilldelige innretninger og handlinger. Det samme gjentok seg ved innvielsen av templet.

Hele gudstjenesten og gudslivet sentrerer om Guds herlighets bolig i Israel. Hvorfor? Jo, for her møtte den troende Gud selv i hans åpenbaring. Noe annet sted kunne han ikke møte Gud og bli kjent med ham. Gud åpenbarte seg ikke på offerhaugene, men hadde satt folket stevne ett sted, i helligdommen: «Der, midt mellom kjerubene vil jeg tale til deg.» (2M 25:22)

Og i forgårdene ble Guds ord lest og sunget av prester og levitter. I Salmenes bok kan vi lese om hvordan de troende lengtet etter å komme dit og høre Guds ord. «Min sjel lengter, ja, fortæres av lengsel etter Herrens forgårder. Mitt hjerte og mitt kjød roper med fryd til den levende Gud.» «For én dag i dine forgårder er bedre enn ellers tusen. Jeg vil heller stå ved dørterskelen i min Guds hus enn bo i ugudelighets telt.» (Salme 84:3,11)

Likevel var Guds åpenbaring i den gamle pakt bare som en skygge. Da Guds Sønn ble født av jomfru Maria, ble kjød og

tok bolig i blant oss, så var det herlighets Herre som *tabernaklet* i blant oss. Slik Herrens herlighet fylte tabernaklet i den gamle pakt, slik ble hele Herrens herlighet åpenbart i Jesus Kristus. «Og vi så hans herlighet, en herlighet som den enebåren Sønn har fra sin Far, full av nåde og sannhet.» (Joh 1:14) En enbåren Sønn må ikke dele sin Fars herlighet med noen andre, men eier hele herligheten. Slik også med Jesus. «I ham bor hele guddommens fylde legemlig.» (Kol 2:9)

Jesus er den fullkomne åpenbaring av Guds herlighet, av hans vesen og evige råd. Hele Guds evige råd, det som i Skriften kalles Guds hemmelighet, nettopp fordi det er skjult for oss og bare blir kjent i den grad Gud åpenbarer det, hele dette råd er åpenbart i Guds Sønn. Guds hemmelighet er Kristus. «I ham er alle visdommens og kunnskapens skatter skjult til stede.» (Kol 2:2-3)

Å lære Gud å kjenne er derfor ett og det samme som å lære Jesus å kjenne. (Joh 17:3) Men mange av dem som gikk omkring med Jesus lærte verken ham eller Gud å kjenne. Hvorfor? Jo, for de møtte Jesus ut fra sine egne tanker. De ville tolke Jesus inn i sine egne religiøse forestillinger og behov. Og når Jesus ikke svarte til deres tanker og behov, tok de anstøt av Jesus. For Jesus er ikke kommet for å oppfylle våre religiøse lengsler og behov. Vi må omvende oss fra våre tanker og råd, skal Jesus få åpenbare seg for oss. Derfor sier også Jesus at det er umulig å kjenne Ham uten at Faderen forklarer ham for oss. Jesu ord og gjerning er som alt Guds ord ikke gitt til egen tydning. Vi er ikke fri til å tolke Jesu ord og gjerning dit vi vil. Vi må se alt i det lys som Skriften selv gir.

Faderen må ved sin Ånd åpenbare for oss hvem Jesus er, og det gjør han i første

rekke gjennom det profetiske ord i Det gamle testamente. Skyggen av Kristus forklarer Kristus selv for hjertene våre. Det er hemmeligheten i apostlenes tro på Jesus. De så Jesus i Skriften og forsto hans liv og gjerning ut fra Skriften. Derfor kom de også til den erkennelse: «Du er Messias, den levende Guds Sønn.» (Mt 16:16) Og enda Peter synlig ble vitne til at Jesus fikk ære og herlighet av Gud Fader på fjellet, så sier han: «Og desto fastere har vi det profetiske ord, som dere gjør vel i å akte på. Det er som en lampe som lyser på et mørkt sted, inntil dagen lyser fram og morgenstjernen går opp i deres hjerter.» (2Pet 1:19)

Apostlenes ord er ikke noe annet enn en muntlig forkynnelse av Jesus ut fra Det gamle testamente, som alene bærer navnet Den Hellige Skrift, sier Luther. Gjennom profetenes og apostlenes ord søker Gud å åpenbare hvem Jesus er for våre hjerter.

Vi er i våre dager så snart ferdige med Skriften. Vi leser et lite ord og så har vi forstått alt. Så slår vi Bibelen sammen og er glade og fornøyde. Resultatet blir at vi forblir i våre egne religiøse tanker og vi tolker Skriftens ord inn i våre egne forestillinger, og så er vi like langt.

Da Jesus hadde fullendt sin frelsesgjerning for oss, fór han opp til himmelen. Gud hadde i fordums tid mange ganger og på mange måter talt til fedrene ved profetene, og så hadde han talt ved Sønnen. Men nå står vi foran en ny åpenbaringshistorisk epoke. Den begynte på pinsedagens fest i Jerusalem.

De tolv apostlene var samlet på samme sted. «Da kom det med ett en lyd fra himmelen som når et veldig stormvævrer farer fram, og fylte hele huset der de satt. Og det viste seg for dem tunger likesom av ild, som delte seg og satte seg på hver en-

kelt av dem. Da ble de alle fylt med Den Hellige Ånd, og de begynte å tale i andre tunger, alt etter som Ånden gav dem å tale.» (Apg 2:2-4)

Slik Herrens herlighet hadde fylt tabernaklet og tempelet, og så legemlig fylte Jesus Kristus, tar Guds Ånd her bolig i apostlenes hjerter og gjør de troende i den nye pakt til et tabernakel eller tempel for Gud selv, for å åpenbare Jesus og frelsen i ham for alle verdens mennesker.

La oss først si litt om de tegn som skjer på pinsedag.

For det første språkunderet. Det er et motbilde til Babels forvirring. Ved Babels forvirring var alle mennesker ett folk og alle forstod hverandre. De ville opphøye seg selv og gjøre seg selv et stort navn. Da grep Gud inn og skapte forvirring gjennom å la alle tale ulike tungemål så ingen forstod hverandre. Gud satte grenser mellom folkene, gjorde dem små og hjelpeløse, for at de om mulig skulle søke ham.

Så kaller Gud ut ett folk, Israel, for å åpenbare *sitt* store navn gjennom det minste av alle folk og fullføre en frelse som skulle bli til velsignelse for alle jordens slekter. Og helt fram til pinsedag må alle folk til Israel og til tempelet og Guds profeter i Israel, slik som Na'aman måtte. Og det er ingen direkte hedningemisjon i denne tiden. Jesus forbyr disiplene å gå til hedningene, de skal bare gå til de fortapte får av Israels hus. Men når Gud har fullført sin store frelsesgjerning for alle folk, lar han tolv apostler, som alle taler en hebraisk dialekt, tale slik at alle folk får høre om Guds store gjerninger på sitt eget språk. På pinsedag gjør Gud igjen alle folk til ett gjennom frelsen i Jesus Kristus.

Gud åpenbarer gjennom språkunderet på pinsedag at i Jesus Kristus er de som var langt borte – hedningene – kommet

nær til. Her er det ikke lenger jøde eller greker, barbar eller skyter, her er de alle ett i Kristus Jesus. (Ef 2:11-22)

Guds menighet er ikke lenger bare knyttet til Israel og Israels folk, men er fra pinsedag av noe universelt, av alle stammer, folk og tungemål. Fra pinsedag av skal evangeliet, ved menigheten forkynnes for alle folkeslag under himmelen.

Det var ikke lett for de troende jøder, selv ikke for apostlene, å akseptere og forstå at hedninger – uten først å ha blitt jøder gjennom omskjærelsen – bare ved å høre evangeliet og tro, kunne bli frelst og få Den Hellige Ånds gave. Gud måtte drive apostlene ut gjennom trengsel og forfølgelse.

Og Gud må gi apostlene en hel rekke særlige bevis på at hedningene gjennom frelsen i Jesus Kristus har blitt de helliges medborgere og Guds husfolk. Peter får særbehandling. Han får være til stede i Samaria og hos Kornelius, hvor han også først får et syn til forklaring av det som skjer. Peter får igjen og igjen se at Den Hellige Ånds gave blir gitt til de troende hedningene, akkurat på samme måte og med det samme språktegn som apostlene selv opplevde det på pinsedag.

Den tungetale vi møter i Apostlenes gjerninger er et åpenbaringshistorisk tegn på hedningenes innlemmelse i Guds menighet og må ikke forveksles med den bønn og lovprisning i tunger som første korinterbrev taler om. Gud må gang på gang åpenbare for apostlene at hedningene har fått del i den samme nåde, den samme Åndens gave og tjeneste som de selv har fått, helt fram til apostlene erkjenner dette på apostelmøtet i Jerusalem. (Apg 15)

Men det er også en annen ting som åpenbares på pinsedag. Alle dem som ble salvet med Guds Ånd denne dagen, var le-

ge menn. De var ikke prester eller embetsinnehavere i den gamle pakts forstand. Det er et helt nytt presteskap som åpnebres på pinsedag, et alminnelig prestedømme, hvor alle troende er prester og salvet med Guds Ånd til vitnetjeneste overfor verden. Nå hadde alle de troende i den gamle pakt også Guds Ånd som barnekårets Ånd. Men det var bare de særlig salvede embetsbærerne; prestene, kongene og profetene, som var salvet til å formidle Guds åpenbaring.

I den nye pakt har imidlertid alle troende fått del i denne prestatjenesten. I den gamle pakts tid åpenbarte Gud seg gjennom tabernaklet og tjenesten der. Guds ord ble forkynt i forbilder og som en skygge. Men så ble Ordet kjøtt og tok bolig i blant oss i Jesus Kristus. Jesus selv var det fullkomne vitne, den fullkomne åpenbaring av Guds ord. Han var selv Ordet og det fullkomne tabernakel.

Nå har Jesus faret opp til himmelen. Fra pinsedag av åpnebres han i verden gjennom sine troende som er hans tempel. Ja menigheten av de troende er i dag Kris-

ti legeme på jord, fylt av ham som fyller alt i alle. (Ef 1:23) Åndsutgytelsen på pinsedag innebærer nettopp at Guds Ånd tar bolig i sin troende menighet, som i sitt tempel, for å utruste og gjøre de troende i stand til den åpenbaringstjeneste eller vitnetjeneste menigheten har overfor verden.

Du som hører Jesus til, er et Kristi brev til verden. «For det er åpenbart at dere er Kristi brev, blitt til ved vår tjeneste,» sier apostelen Paulus, «ikke skrevet med blekk, men med den levende Guds Ånd, ikke på steintavler, men på hjertets kjødtavler.» (2Kor 3:3)

Det er en veldig ting når Kristus ved sitt ord og sin Ånd får rom i et menneskes hjerte og tar bolig der. Da drives en ikke lenger av den ånd som er virksom i vantroens barn, men Guds Ånd kommer gjennom Ordet inn i hjerte og liv. En blir til et tempel i Ånden, et tabernakel som Jesus ønsker å åpenbare seg for verden gjennom. Og Jesus vil fylle sine troende med *hele sin fylde*, slik han i den gamle pakt fylte tabernaklet og tempelet med hele sin herlighet. (Ef 3:14-21) L&E

Gaver til Guds rikes arbeid

Når det gjelder våre gaver til Guds rikes arbeid, uttrykker apostelen Paulus at hver av oss skal legge til side det han får lykke til. (1Kor 16:2) Våre gaver til misjonen henger først og sist sammen med et lykkelig hjerte i åndelig forstand, det vil si et hjerte som har fått sitt liv og sitt alt i evangeliet om Jesus. Derfor er det slik at når hjertet blir knyttet til Jesus, så løses det fra materialisme og pengebegjær, og vårt liv, vår tid og våre midler – alt blir rettet inn på dette: Å få leve for Jesus og bli bevart som et Guds barn i den-

ne verden og nå hjem til himmelen med en frelst sjel. Derfor er det bare gleden og takknemligheten i og for evangeliet som kan utløse sanne givere til Guds rikes arbeid. I Lekmannsmisjonen ønsker vi at nettopp forkynnelsen skal være det som løser ut midlene, derfor vil vi være forsiktige med kampanjer og innsamlinger og organisert givertjeneste der en så lett får inntrykk av at moderne markedsføring og tekniske grep erstatter den dype sammenhengen mellom hjerteliv og pengepung.

På den annen side er det viktig å minne hverandre om givertjenesten, at vi ikke glemmer den praktiske siden av vårt forvalteransvar. Paulus sier i det samme verset (1Kor 16:2) at «på den første dag i uken skal hver av dere hjemme hos seg selv legge til side det han får lykke til, for at ikke innsamlingen først skal begynne når jeg kommer.» Det kan være nyttig å huske på at vi «hjemme hos oss selv» må passe på å legge til side det vi skal gi. Det betyr at vi må planlegge våre gaver til Guds rike, og ikke bare gi sporadisk av det vi måtte ha i pungen når vi er på møte, men tvert i mot sørge for å ta med oss det beløpet vi har fått lykke til å gi.

Nå er det ikke alle som får anledning til å gå på så mange møter i løpet av et år. Derfor sender vi et par ganger i året ut en giro sammen med «Lov og Evangelium» fordi det for mange er et praktisk hjelpemiddel til å få gitt sin gave til Guds rike. Og som vi alltid understreker, er det ikke ment som noe giverpress, bare som en hjelp til å få gitt det Herren har mint den enkelte om!

Samtidig vil vi også gjerne få være med å informere om de behov som finnes i det arbeidet vi er blitt betrodd. Vi har månedlige utgifter både ute og hjemme, og er avhengige av at Herren rører ved hjertene og løser ut midler for at vi skal kunne fullføre den tjeneste han har satt oss i. Derfor har vi også frimodighet til av og til å ta fram konkrete prosjekter, som f. eks. radiosenderen i Peru som vi forsøker å samle inn midler til.

Nå er det for tiden svært mye snakk om fast givertjeneste og skattefradrag for gaver til kristne organisasjoner. I Lekmannsmisjonen vil vi være varsomme

med å fokusere på disse ting. Men vi vil oppfordre den enkelte misjonsvenn til å ha orden i sin givertjeneste, og minne hverandre om at liv, helse og alt det vi eier hører Herren til. Når det gjelder gaver med skattefradrag, er også Norsk Luthersk Lekmannsmisjon på listen over organisasjoner som er godkjent av Skattedirektoratet. Det er prisverdig at Stortinget på denne måten anerkjenner det frivillige kristelige arbeidet, men det er på den andre siden betenkelig dersom et skattefradrag skal bli motivasjon for å gi midler til Guds rikes arbeid. Vi gir ikke for å få noe tilbake selv, men fordi vi selv har fått så mye i og med evangeliet! Men når Stortinget nå har innført denne ordning, vil vi legge til rette for misjonsvenner som ønsker å benytte seg av skattefradraget. Ved henvendelse til vår kasserer kan den enkelte få tilsendt de gjeldende retningslinjer.

Fra tid til annen har det også vært noen som har ønsket å gi testamentariske gaver til Guds rike gjennom Lekmannsmisjonen. Dersom noen skulle gå med slike tanker, kan kassereren eller sekretæren kontaktes med tanke på råd og hjelp i forhold til myndighetene og nødvendig papirarbeid.

Så vil vi enda en gang takke den enkelte som er med og støtter Guds rikes arbeid gjennom Lekmannsmisjonens virksomhet. Der er vårt ønske at vi må få være gode husholdere over de midler som blir gitt, og at de måtte tjene til sjelers frelse både i Norge, Peru og Moldova, og at vi måtte finnes tro i det arbeid Herren har kalt oss til.

*Jon Espeland
sekretær for Landsstyret*

Nytt fra Bibelskolen

2.-3. januar var Fossneskoret samlet til innspilling av CD. Både fjorårets og årets elever deltok, slik at vi var over 25 stykker som var med. I løpet av fredag ettermiddag og hele lørdag fram til tidlig på kvelden, ble det gjort opptak i Stokke kirke. Vi håper at CD-en skal være ferdig trykt og klar for salg til pinsestevnet. Den skal ha tittelen «No syng det i mitt hjarta». Det har vært «Fossneskorets sang» gjennom mange år. Sangen er hentet fra et hefte utgitt av Arne Stensø, hvor han har satt nye melodier til eldre sanger og hvor Poul Sander Olsen har laget mange fine arrangementer.

Vi nærmer oss slutten også på dette skoleåret. Enda en gang sitter vi igjen med taknemlighet over å ha vært samlet time etter time over en åpen bibel og fått øse av de vel-dige skatter Gud har gitt oss der. Måtte vi bare få nåde til å ta imot og bevare Ordet i våre hjerter, slik at det ble en stadig kilde i oss, til frelse for oss selv og velsignelse for dem som vi lever i blant.

19.-21. mai reiser elevene på en kort tur til Valberga i Sverige, sammen med lærerne Olaf Klavenæs og Lars Fossdal. I uka etter pinse går avslutningsturen til Danmark. Da blir Hans-Henrik Brix og Per Bergene Holm med av lærerne.

Bibelskolen på Fossnes har av prinsipielle grunner ikke lagt opp til dyre og lange turer i løpet av skoleåret. Vi ønsker ikke at noen skal ekskluderes fra et år på bibelskole fordi det koster for mye. Men flere har spurt om ikke bibelskolen kunne arrangere en tur til Israel. 19.-28. februar 2005 vil det bli arrangert en slik tur. Da er det vinterferie på skolen og turen vil ikke være en del av det ordinære skoletilbudet, men sikter i første rekke mot tidligere elever og venner av skolen, samt alle andre som ønsker en bibeltur til Israel. Skulle du ønske å være med på en slik tur, kan du ta kontakt med Per Bergene

Holm for nærmere informasjon.

Så vil vi nok en gang be om forbønn for skolen, for elever, lærere og øvrig personale. Ta også med i dine bønner skoleåret som kommer, at Herrens velsignelse må få hvile over skolen og virksomheten vår.

Per Bergene Holm, rektor

Sommerskole 5.-8. august 2004 på IMI Stølen, Oppdal

Ledere:

Håvar Fjære, Magne Straumstein
og Ragnvald Lende

Torsdag 5. august

kl 2000 Møte v/Ingar Gangås

Fredag 6. august

kl 1000 Bibeltime v/Tore Mangelrød
kl 1130 Bibeltime v/Ingar Gangås
kl 1700 Bibeltime v/Karl Notøy
kl 2000 Møte v/Olaf Klavenæs

Lørdag 7. august

kl 1000 Bibeltime v/Jon Espeland
kl 1130 Bibeltime v/Olaf Klavenæs
kl 1700 Bibeltime v/Gunnar Fossli
kl 2000 Møte v/Tore Mangelrød

Søndag 8. august

kl 1030 Møte v/Jon Espeland

Priser: Full pensjon: kr 1150,- pr. pers.
Barne- og familierabatter.

Påmelding innen 15. juli 2004 til
Solfrid og Ragnvald Lende,
tel 51 43 34 88, mob. 928 82 300

**ALLE HJERTELIG VELKOMMEN
TIL SAMLING OM GUDS ORD!**

Vennligst gi ekspedisjonen beskjed i god tid ved adresseforandring.

Synd og Nåde

Jeg er en synder som trenger nåde.
Det er en visshet meg Ånden gav.
I lovens lys fikk jeg se min våde.
Den åpnet helvedes dype grav.
Da ble det slutt på min storhets tanke.
Jeg var fortapt som en syndens trell.
Det nyttet ikke mot loven anke.
Jeg var fortapt, ja med kropp og sjel.

Jeg er en synder, som har fått nåde.
Det vitne har jeg av Ånden fått.
Han talte klart om hva Jesus gjorde,
da han på korset for meg ble slått.
Han sonet synden, den stygge, store,
og dekket lovbudets dom mot meg.
Nå kan jeg trøstes av nådeordet,
lovprise Jesus for frelsens vei.

Ser du den nåde som er deg givet,
ved Jesu soning på korsets tre?
Det er den gave som gir deg livet,
og vil du frelses, så motta det.
Av nåde får du hva Jesus byder,
i Ham du finner din hjertefred.
Og troen kommer når Ordet lyder.
Men nåde finnes ei annet sted.

Vi har en frelser på plass i Himlen.
Han går i forbønn for sine barn.
Han følger med oss her ned i vrimlen,
og har oss frelst ut av Satans garn.
Vår sak han taler for nådens trone.
Den beste talsmann vi kunne få.
Vårt hjerte svarer med takkens tone.
Snart skal vi inn til Guds himmel gå.

Olaf Gjone, Kvelde

For så har Gud elsket verden at han gav sin sønn, den enbårne, for at hver den som tror på ham, ikke skal fortapes, men ha evig liv.

Joh 3:16